UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Infans

urn:nbn:de:hbz:466:1-97211

Visual Library

Quum cuidam notam appoſitam deprecantibus familiaribus ademiſſet Claudius Cæſar, dixit, Litura tamen extat, Sentiens etiam remiſſa culpa, manere tamen infamiæ prioris veſtigium. Alludens ad ſcripturam, quæ licet ſpongia deleatur, relinquitur tamen raſuræ veſtigium.

Appius Claudius pulcherrima claſſe amiſſa infeſto populo obiectus, cum debitam pœnam effugere nullo modo poſſet, ſubita cœli tempeſtate ſuborta, tutus fuit à damnatione. Itaq; cui maritima tempeſtas perniciem, cœleſtis ſalutem attulit.

Vide, Contumelia.

Infans.

LOCI BIBLICI.

INfantes, in vrbium expugnatione reſeruandi, *Deut.*20,14. Chriſto oblati, *Matth.*19,13 (*vide & Marc.*9,*v.*36.37.) *Luc.*18,15. Infantibus ſimiles nos eſſe oportet, *Matth.*19,14. ſicut infantes modo geniti ſimus, 1.*Pet.*2.*v.*2.

Infantia quæ laudanda, *Matth.* 18,*v.*3,4. *Luc.*18.19, 1, *Cor.*14.20, *Epheſ.*4,14, 1.*Pet.*2.*v.*2. Infantia ſpiritualis, 1 *Cor.*3.1. Vbi infantiam opponit Paulus adultæ ætati, ideoq; lactis nomine prima Chriſtianæ religionis tyrocinia ſignificat. Petrus vero, 1.*Per.*2.2. infantiam priori illi corruptiſſimæ vitæ opponit, & perpetuum lactis, (id eſt, veræ & ſinceræ doctrinæ Euangelicæ) vſum commendat: vnde patet, infantiæ nomen diuerſo reſpectu & ſenſu à Paulo, quam à Petro vſurpati.

Ouid.15.Met.

Editus in lucem iacuit ſine viribus infans.

Lucret.5.

Tum porro puer, vt ſæuis proiectus ab vndis
Nauita, nudus humi iacet infans indigus omni
Vitai auxilio, cum primum in luminis oras
Nixibus ex aluo matris natura profudit.
Vagituq; locum lugubri complet, vt æquum'ſt
Cui tantum in vita reſtet tranſire malorum.

Ouid.13.Met.

Nam tener & lactens, puerique ſimillimus æuo
Vere nouo eſt: tunc herba recens & roboris expers
Turget. & inſolida eſt, & ſpe delectat agreſtes, &c.

De infantis filii caſu miſero DIAL. XLIX.

Franciſci Petrarchæ.

DOL.

Infantis filii miſerabilem caſum fleo. R, Humanum nihil flendũ, homini præmeditata omnia eſſe debent, ſi non ſunt: Non caſum filii, ſed inſcitiam tuam defle, & conditionis obliuionem. D. Filii infantis miſeram mortem queror. R. Nulla mors miſera, quam mors animæ non ſequitur, à quo periculo infans tuus immunis eſt. D. Infans meus præcipitio periit. R. Qualiter quis pereat, quid refert? modo nõ turpiter pereat, & perire turpiter non poteſt qui ſine peccatis periit. D. Præcipitio periit infans meus. R. At Archemorus ſerpente, alii grauidæ lacte nutricas, alii morbis, qui pene plures illam in ætatem, quam in ſenectutem incidunt. D. Periit infans meus præcipitio. R. Repentina mors innocentibus optanda, nocentibus optandą, nocentibus metuenda eſt. D. Infans meus ex alto præceps periit. A. Languide pereuntibus mors durior ſæpe, & anguſtiæ longiores, dolor omnis, eo tolerabilior, quo breuior. D. Periit præcipitio infans meus. R. Præcipitari, & ruere illius ætatis eſt proprium, fecit infans tuus, quod faciunt omnes, & ſi non omnes caſu pereat. At tu ſine illum periiſſe, pereundum erat, & feliciter ſecum agitur prius pereundo, quam vitæ malis implicaretur, quæ quam multa ſint, ſciunt experti, & intenti. Nemo enim non expertus eſt, non intenti autem multi, qui quaſi ſomnum vitam agunt, cuius reminiſci nequeant experrecti. Periit innocens infans tuus, qui fortaſſe, ſi viueret. nocentiſſimus periiſſet. Noli illum in tuto poſitum deflere, fortunæ minas omnes euaſit, & præoccupauit mortem, quæ illum dilata præoccupaſſet. D. Lupus meum deuorauit infantem R. Iſta iam vermium eſt querela. D. Infantis miſeri corpuſculum lupus rapuit in cauernam ſuam. R. Felicis animam infantis in cœlum angeli rapuere.

Infantes primis 40. diebus neq; rident, cum vigilant, nec lachrymantur, ſed noctu & per quietem vtrumque interdum faciunt, nec ſentiunt magna ex parte, cum ſcalpuntur, & plurimam huius temporis partem dormiuit, in die autem ad vigilandum immutantur, ſomniantque, ſed ſero poſſunt meminiſſe imaginum. *Ariſt. hiſt. anim.*7.*c.*10.

Infantib. curandis motu perpetuo vti iubet Plato. Primo, quia motu geniti ſeruantur. Secundo, quia eiuſmodi motione vitæ moderata immoderatæ agitationi tum intrinſecus e natura, tum extrinſecus ab aere factæ reſiſtimus. Tertio, quoniam motus calorem excitat naturalem, corpuſq; totum æque viuificat. Q[illegible] trimentum concoquit, & digerit per membra. Quinto [illegible] nea excremẽta ſecernit. Sexto, obſtruſa aperit & a[illegible] Septimo, conducit ad augmentum. Octo, membra [illegible] dit, & ſolida, non ſolum moderatione quadam æqua[illegible] etiam numeri cuiuſdam proportione, motum nobis [illegible] gruere. *Fic, in Plat. de leg. dial.*7.

Infelicitas.

¶ DEINITIO ET ETYMOLOG.

INfelicitas, Græce δυστυχία, ας, ἡ, & δυστυχήσις, [illegible] Felicitas & infelicitas deſcendunt à felix, quod eſt [illegible] felicitatem Virgil. *Viuite felices quibus eſt fortuna per[illegible]* Aliquando ſignificat, quod dat felicitatem. Virg. [illegible] *tuis.* Felix quandoque ſecundum ſignificat, quare felices [illegible] dicimus: & infelices, fructum non ferentes, Hinc et[illegible] verbum quod eſt felicem facio. Cuius oppoſitum infelic[illegible] infelicem facio.

¶ POETICAE SENTENTIAE

Menander in Heroc.

Ὡς οἰκτρὸν ἡ τὰ τοιαῦτα δυστυχῶ μόνη,
Ἃ μηδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.
Me miſeram, quæ ſola calamitates tales experior,
Quas præ immanitate nemo facile crediderit.

Ouid lib.2. de Pont ad Maximum.

Diligitur nemo niſi cui fortuna ſecunda eſt:
Quæ ſimul intonuit, proxima quæque fugat.
En ego non paucis quondam munitus amicis,
Dum flauit velis aura ſecunda meis,
Vt fera nimboſo tumuerunt æquora vento,
In mediis lacera puppe relinquor aquis.

Menand. in Enchirid.

Οὐκ ᾤόμην ἂν οὐδέν, ἡ τύχη, καὶ πάντα δὲ
Τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἐκστάσιν χέρει.
Ὁμοῦ δ' ἔχεται κακὸν ἐκ κακοῦ ἀεί.
Nunquam putabam: Verum fortuna & omnia
Inexpectata animum ſuo ſtatu deiiciunt
Quam ſemper aliud malum poſt aliud mala [illegible]

Euripides Tragicus.

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηραί· ᾧ δ' αἰεὶ κακῶς
Ἐστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.
Viro, qui felix aliquando vocatus fuit,
Moleſta eſt mutatio: cui vero ſemper ſiniſtra
Fortuna fuerit, nihil dolet, vt cui familiaris [illegible]

Eurip. in Antigone.

Ἐπ' ἄκρον ἥκομεν κακῶν γραμμήν.
Malorum vltimam lineam attingimus.

Item in Æolo.

Αὐτὸ μέν γε ζῆ, δ' μεθίσταται κακόν,
Τοδ' οὐκ ἔφυσεν αὖθις, ἐξ ἀρχῆς νέον.
Νῦν δ' αἰὲν πέσσω τόδ' αὔξεται ἄλλο νέον
Πῆμα, κακὸν δ' οὔπω γίνεται ἡσυχίη.
Semper malum aliquod viget, alterum vero [illegible]
Et quod nouum ſecutum eſt deinceps, nondum [illegible]
Nunc vero ſemper concoquo interim aliud nouum [illegible]
ſcit
Damnum, cum à priori malo nondum me expe[illegible]

Sophocles in Nauplio.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
Νύξ ἐστιν εὖ παθόντα ἡ τεθνάναι.
Infinitis oppreſſo malis, vna
Nox aduenit, quæ dum melior fortuna aſpiret, [illegible]

Menand. in Paracatatheca.

Εὔπιστος ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει,
Τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον χρονεῖν
Ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί.
Homo infelix ſemper natura credulus eſt,
Proximum enim ſemper plus ſe ſapere putat
Ille, quem ſuæ rationes ſemper fallunt.

Amphis in Auſpelurgo.

Ἐν οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις συμπλησιάζων ἥδεται.
Quibus in locis calamitoſus aliquis fuit,
Ad ipſos accedere nequaquam gaudet.

Pilatus in Cerere.

Ἡ μὲν δὴ πολέεσσι πεφύκασι χαλεποῖσι
Θυμὸς γαληνάιη δ' ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐν ὀνείροις
Ἀμφὶ δέ τοι νέαι αἰὲν ἀνίαι στεῦται ἄπιστοι.
Per multis equidem ſemper immerſus eſt malis